

СТУДИИ НА СЛУЧАИ ЗА ТЕСТ – ПРАВО НА ЕУ

1. Г-динот А.Б., инаку холандски државјанин, се стекнал со квалификации по медицина во Белгија, но сакал да се регистрира како лекар по општа пракса во Холандија. Меѓутоа неговото барање било одбиено од телото одговорно за регистрација на лицата што сакаат да се занимаваат со медицинска пракса во Холандија, основано при Холандското Кралско здружение за поттикнување на медицината. Кралското здружение имало статус на приватно лице. Г-динот А.Б. се жалел на одлуката за одбивање на неговата регистрација пред Жалбениот комитет при Здружението, тврдејќи дека со одлуката била повредена слободата на движење на професионалните работници, гарантирана со одредбите на европската заедница. Жалбениот комитет при Кралското здружение не бил ниту суд, ниту трибунал, според холандското право. Жалбениот комитет е назначен за период од 5 години и се состои од тројца членови именувани од Одборот на Здружението и тројца членови, вклучувајќи го и претседавачот (судија на висока положба), именувани од министрите одговорни за високото образование и здравството. Оттука може да се забележи дека Жалбениот комитет вклучува еден значаен степен на инволвираност од страна на холандските јавни власти. Жалбениот комитет ги решава спорите според принципот на контрадикторност, односно по сослушувањето на Комитетот за регистрација и засегнатиот лекар, лично или преку негов советник или адвокат. Жалбениот комитет се обратил до Судот на правдата на Европската унија за претходно одлучување со прашање дали може да се третира како суд или трибунал на држава-членка според членот 267 од Договорот за функционирање на Европската унија.
2. Г-динот А.В. е арбитер кој решава спор помеѓу три германски фирми во рамките на арбитражен трибунал составен врз основа на договор помеѓу страните во спорот. При настанување на одредени последици од таквата договорена арбитража, Г-динот А.В. одлучил да се обрати до Судот на правдата на Европската унија во постапка по претходно одлучување со прашањето дали еден таков договорен арбитражен трибунал е овластен да се обрати до Судот во согласност со членот 267 од Договорот за функционирање на Европската унија. Арбитерот во своето обраќање до Судот потенцирал дека постојат *одредени сличности* помеѓу активностите на арбитражниот трибунал и оние на редовниот суд или трибунал до степен до кој арбитражата е составена во рамките на правото, а арбитерот мора да решава во рамките на правото и неговата одлука, во односите на странките, има сила на *res judicata*. Арбитражниот договор е склучен со можност *страните да имаат слобода* да ги остават спорите да бидат решавани пред редовните судови или да изберат арбитража, внесувајќи клаузула во договорот. Од фактите во случајот, страните не биле во обврска според правото или на фактички начин да ги поднесуваат спорите пред арбитража. Понатаму, германските јавни властине се инволвирани во одлуката да се избере арбитражата, ниту се повикани автоматски да интервенираат во постапката пред арбитерот
3. Увозници на волна покренале спор пред италијански суд против Министерството за здравство на Италија. Спорот е покренат во врска со плаќањето на фиксна давачка за извршена здравствена инспекција на увезената волна од трета земја. Увозниците на волна тврделе дека немаат обврска да ја

плаќаат давачката врз основа на регулатива усвоена од ЕЗ што забранувала давачки со ефект на царина при увозот на „животински производи“. Министерството за здравство пак сметало дека волната не потпаѓала под режимот на регулативата, бидејќи волната не е „животински производ“, што било „толку очигледно, што ја исклучува можноста за сомнение околу таквото толкување и ја отстранува потребата прашањето да се препрати на претходно одлучување до Судот на правдата на Европската унија. Спорот се води пред Италијанскиот Врховен Касационен суд против чии што одлуки нема можност за правен лек според домашното право. Касациониот суд се обратил до Судот на правдата на Европската унија со барање да одговори дали обврската на националните судови од последна инстанца за обраќање до Судот со прашање покрената во национална постапка, „националниот суд го спречува да *одлучува околу оправданоста* прашањето“ да биде упатено на решавање до Судот на правдата на Европската унија и во која мерка обврската за обраќање до Судот била условена со претходен *наод* на националниот суд за постоење на *разумно сомнение* околу тоа?

4. Една фирма од Германија се занимава со изработка и продажба на оптички средства за набљудување. Фирмата пред национален суд оспорува барање доставено од германските власти да плати царина за увоз на бинокли, донесено врз основа на одлука на Комисијата упатена до Германија. На таквиот начинот фирмата ја оспорува и Одлуката на Комисијата тврдејќи дека е невалидна. Сомневајќи се во валидноста на Одлуката на Комисијата, германскиот Финансиски суд се обратил до Судот на правдата на Европската унија со прашање дали самиот може да прогласи за невалидна одлука на Комисијата, каква што била Одлуката оспорувана во спорот.
5. Случајот А.А против Б.Б се работи за купопродажен договор меѓу две засегнати страни. А.А е трговец со вино од Италија кој му испорачал вино на Б.Б во франција врз основа на купопродажен договор. Во договорот обете страни внеле клаузула во која предвиделе дека не се одговорни за плаќање на никаква давачка ако таа е спротивна на правото на Европската заедница. Меѓутоа, А.А. морал да му плати надомест за платена давачка на превозникот на виното – наметната од француските власти, за што побарал поврат на парите од Б.Б. пред италијански суд. Б.Б. се бранел со тврдење дека француската давачка била спротивна на правото на Европската заедница (што не било оспорувано од А.А.), а италијанскиот суд со тоа прашање се обратил до Судот на правдата на Европската унија. Судот на правдата на Европската унија се посомневал дека двете „спротивставени страни“ (А.А. и Б.Б.) на вештачки начин го договориле спорот, со единствена цел да добијат претходна одлука на Судот околу невалидноста на францускиот закон.
6. Во случајот БМС (производител на алкохолни пијалоци во Франција), е доставено прашање од англиски суд во врска со оценка на согласноста на еден француски закон со одредбите на Договорот за Европската заедница. Се работи за оспорување на законодавство на една држава-членка пред суд на друга држава-членка. Во овој случај, англискиот фудбалскиот клуб Н.У. (N.U.) не ја ставил рекламата на француските производители на алкохол БМС при одигрување на натпреварот со францускиот клуб ФЦМ (F.C.M.), кој се пренесувал и на француската национална телевизија, спротивно на обврската

што ја имал во таа смисла. Англискиот фудбалски клуб тоа го направил антиципирајќи дека спротивното би претставувало повреда на францускиот закон што забранувал рекламирање на алкохол, независно од тоа дали последното било дозволено според англиското право. Воспорот пред англискиот суд било покренато прашањето околу согласноста на францускиот закон со одредбите за слободата на вршење на услуги според Договорот за Европската заедница.

7. Во постапка по тужба против држава-членка заради извршување на правото против Европската унија, согласно членот 258 од Договорот за функционирање на Европската унија (infringement procedure или enforcement actions against member-states), Комисијата ужива дискреција околу текот на постапката, вклучително и околу тоа дали и какво мислење ќе достави до државата-членка или дали воопшто ќе ја активира тужбата пред Судот на правдата на Европската унија. Но сепак, Судот утврдил и еден услов во таа смисла. Во случајот на Комисијата против држава-членка на Европската унија, Комисијата покренува тужба пред Судот на правдата на Европската унија поради непочитување на три регулативи од страна на државата-членка против која е покрената тужбата. Комисијата во постапката по тужба против држава-членка доставува мислење до државата-членка за која постои сомнение дека сторило повреда, но мислењето е доставено за наводна повреда само на една од трите регулативи, додека за другите регулативи повредата е утврдена откако е покрената постапката за сторена повреда пред Судот на правдата на Европската унија.
8. Една држава-членка не успева навремено да спроведе една директива поради честата промена на владите со што е спречена во донесувањето на потребните национално имплементирачки акти во утврдениот рок наведен во директивата. Друга држава-членка не успеал да имплементира одредена директива за заштита на животната средина по основ на внатрешна реорганизација власта, имено пренесување на ингеренциите околу имплементирањето на директивата од централните власти на новоформираните региони. Трета држава-членка не исполнило обврски предвидени со една регулатива, туку отворила можност за друг начин на регулирање, оправдувајќи го нецелосното исполнување на регулативата со „економски, индустриски и практични причини.“
9. Едно рибарско претпријатие „Рибофиш“ е основано во Велика Британија, но е во сопственост на државјани од Шпанија. Како и многу други претпријатија, „Рибофиш“ било дискриминирано врз основа на државјанство, спротивно на Договорот за Европската заедница. „Рибофиш“, по тој основ, оспорувал како нелегален еден британски акт од 1988 година (Законот за поморска трговија) што ги заострил условите за регистрирање на рибарските бродови како британски од страна на странски државјани, така што „Рибофиш“ веќе не можел да биде регистриран во Велика Британија и не можел да риболови во рамките на риболовната квота наменета за Велика Британија определена од Заедницата (во рамки на заедничката политика за рибарството). Покренати се неколку постапки, од Европската комисија и од „Рибофиш“. Но, пред тоа, во постапката пред Британскиот суд, „Рибофиш“ побарал да биде досудена временна мерка – суспендирање на важењето на спорниот британски акт до конечното решение на спорот, со цел да се избегнат штетите што би можел да ги претрпи со примената на актот во текот на траењето на спорот. Британскиот Дом на лордови, кој што

одлучувал по барањето за времената мерка, потврдил дека според британското право не можел да досуди таква мерка во корист на тужениот.

10. Една држава-членка на Европската унија не ја почитува пресудата изречена од Судот на правдата на Европската унија. Државата-членка не презела мерки за отстранување на отровни отпадни материи, на што била обврзана со претходно донесена пресуда на Судот на правдата на Европската унија во која што била констатирана повреда на неколку директиви за заштита на природната средина од нејзина страна. Комисијата ја тужи државата-членка поради непочитување на пресудата, со барање Судот да досуди плаќање на пенали на дневна основа. Судот го прифатил барањето и на државата-членка и наметнал плаќање на сума од 15.000 евра за секој ден задоцнување во извршувањето на пресудата, сметано од моментот на донесувањето на првичната пресуда се до нејзиното целосно спроведување. Притоа, Судот објаснил дека кога ќе засметува должни плаќања по таков основ, со цел да го обезбеди нивното принудно дејство и примена на правото на Заедницата во државите-членки, ќе се води од примената на неколку критериуми.
11. Во случајот меѓу Комисијата против Советот, Судот на правдата на Европската унија пристапил кон оценка на легалноста на една резолуција усвоена од државите-членки во рамките на Советот, околу преговорите со трети држави за склучување на меѓународен договор за патен превоз (Договорот ИРМА). Според формата, резолуцијата очигледно не влегува во категоријата на правно-обврзувачки акти. Европската комисија ја оспорила легалноста на резолуцијата донесена во Советот од страна на државите-членки, сметајќи дека уредувањето на материјата од резолуцијата спаѓа во надлежност на Европската заедница, а не во надлежност на државите-членки, што барало сосема поинаква постапка за донесување на актот. Прифаќајќи надлежност да ја оценува легалноста на резолуцијата во таа смисла, Судот го утврдил критериумот според кој самиот ќе ја препознава вистинската природа на оспоруваниите акти.
12. Тужителот А.А. е германски увозник на одредени овошни производи, за коишто при увозот од трети држави морал да плаќа царина од 13%, врз основа на заедничка тарифа одредена од Европската заедница. Според внатрешниот систем на Германија, Германската влада побарала од Европската комисија да и дозволи да ја суспендира обврската за плаќање на таквата царина на што Комисијата одговорила негативно. А.А. со тужба до Судот на правдата на Европската унија ја оспорувал валидноста на актот на Комисијата со кој негативно и одговорила на Германската влада. Откога го идентификувал одговорот на Комисијата како одлука адресирана до Германската влада, Судот оценувал дали тужителот А.А. можел да поднесе тужба за оценување на валидноста на актот.
13. Тужителите А.А. и Б.Б. сопственици на две италијански фирми, барале да се поништат одредбите за измена на една регулатива со која се уредувало доделувањето помош на производителите на сируп од праски – „вилјамовки“. Според спорните измени, помошта требала да биде пресметувана според производството остварено во една избрана претходна година (1978/79), кога италијанското производство било исклучително ниско. Пред измените на регулативата, помошта била доделувана според просечното производство

остварено во претходните три години, што било многу поповолно за тужителите. Тужителите, меѓу другото, тврделе дека се посебно засегнати со оспорените измени на регулативата како припадници на затворена и идентификувана група на производители, чиишто членови и биле познати на Европската комисија. Комисијата, пак, тврдела дека спорните одредби за измена на регулативата биле донесени за остварување на општа цел - ограничување и стабилизирање на производството на најниското ниво остварено во спорната година по која е сметана помошта за производителите, дека се од општа примена (се однесуваат на сите производители) и дека немаат карактер на *de facto* одлука, независно од тоа што, врз основа на нив, некои од помалите производители (како конкретни тужители) би можеле да бидат повеќе погодени во однос на поголемите производители на сируп.

14. Во случај против Советот на министри, тужителот А.А. оспорува регулатива што предвидувала дека терминот „*cremant*“ можел да се употребува единствено за означување на одредени пенливи вина со потекло од Фрнација или Луксембург. Тужителот, А.А., за именување на своите пенливи вина во Шпанија, веќе долги години го употребувал терминот *cremant*, за што бил носител на заштитена марка. Инаку, истиот термин го користеле и други шпански производители на пенливи вина. Советот на министри, како тужена страна, сметал дека регулативата има општа примена и дека тужителот на бил поединечно засегнат со неа, независно од тоа што било возможно да се утврди идентитетот на производителите погодени со регулативата. Без да го оспорува општиот карактер на регулативата, ЕСП ја допуштил тужбата по основ на засегнатост на тужителот со актот.
15. Во постапка на две приватни лица, А.А. и Б.Б., Судот на правдата на Европската унија судејќи во рамки на Големиот совет, бил запрашан за можноста за извршување на Европскиот налог за апсење доколку постои реална опасност од нехуман или понижувачки однос поради условите за притвор во државата во која е издаден Европскиот налог за апсење. По добивање на барањата за извршување на Европскиот налог за апсење од судовите на Унгарија и Романија, Германија како држава која треба да постапи по барањето и да го изврши Европскиот налог за апсење утврди дека условите за притвор во кои лицата А.А. и Б.Б. би можеле да бидат предмет во двете држави-членки ги нарушува нивните фундаментални права, согласно Повелбата за човекови права која забранува нехумано или понижувачко постапување или казнување. Во тој однос, Германските власти надлежни за извршување на Европскиот налог за апсење се повикуваат на неколку одлуки донесени од Европскиот суд за човекови права во кои е утврдено дека Романија и Унгарија ги имаат повредено фундаменталните права поради пренатрупаност во нивните затвори. Кога властите на државата која треба да го изврши барањето наведено во Европскиот налог за апсење, во случајот германските власти, имаат во посед докази за постоење на реален ризик за таков третман врз лицата во државата која го издава налогот за апсење, тој ризик мора да биде проценет пред да се донесе одлуката за евентуална екстрадиција на засегнатите индивидуи. Германскиот суд е обврзан да постапува по барањата на властите во Романија и Унгарија, но согласно одлуките на Европскиот суд за човекови права за состојбата со затворите во Унгарија и Романија, одлучува да ја запре постапката и да се обрати до Судот на правдата на Европската унија.

16. На г-ѓа од Халандија, А.А., не и бил дозволен влез во Велика Британија, со цел вработување во Сциентолошката црква. Таа ги тужела британските власти пред британски суд повикувајќи се на правото на слободно движење. Сепак, таквото право дозволува определени отстапувања од страна на државите-членки доколку е потребно заради заштита на јавниот поредок, јавната безбедност или јавно здравје. Британските власти ја правдале забраната, повикувајќи се на социјалната непожелност на Сциентолошката црква во која што требала да работи г-ѓата А.А., односно на потребата за заштита на моралното здравје. Без да ја оспорува таквата можност, г-ѓата А.А. пред британскиот суд се повикала на една директива која што ги уредувала можните отстапувања од страна на државите-членки. Директива ги условувала можните отстапувања од гаранцијата за слободно движење на работниците со реалното „лично однесување“ на односното лице, што како што тврдела г-ѓата А.А. отсутствувало во конкретниот случај. Дејството на директивата во внатрешниот поредок е оспорена, па на сцена стапува Судот на правдата на Европската унија.
17. Италија пропуштила да имплементира директива која што од државите-членки бара да предвидат заштита на вработените кога нивната фирма оди во стечај, преку гарантирање на неплатените побарувања во однос на фирмата во стечај и создавање на гарантни институции за задоволување на барањата на вработените. Тужителите се работници во италијански трговски друштва кои станале инсолвентни. Трговските друштва им должеле износи на име неисплатени плати. Работниците покренале постапка пред два италијански суда против италијанската држава, барајќи плаќање на нивните заостанати плати или надомест на штета. Нивната тужба се засновала на пропуштање да се имплементира директивата која требало да им гарантира минимална заштита на вработените во случај на инсолвентност на работодавците. Рокот за имплементирање на директивата изминал и Судот на правдата на Европската унија со пресуда донел одлука дека со пропуштање да ја имплементира директивата во пропишаниот рок, Италија паднала во задоцнување во поглед на своите обврски врз основа на Договорот за ЕЗ. Со директивата, било предвидено државите – членки да преземат неопходни мерки да основаат или да одредат гарантни институции кои ќе ја гарантираат исплатата на неисплатени плати на вработените. Како што Судот досега секогаш одлучувал, држава – членка која не усвоила мерки за имплементација на директива во пропишан рок, не може кон поединци да се повикува на свое сопствено пропуштање да изврши обврски кое директивата ги предвидува. Одредбите од директивата се доволно прецизни и безусловни и националниот суд треба само да провери дали лицето кое е во прашање претставува вработено лице согласно националното право и дали истото е изземено од примената на директивата. Во поглед на содржината на гаранцијата, директивата предвидува дека мора да се преземат мерки за да се обезбеди плаќање на неисплатени побарувања по основ на договор за работа или работен однос кои се однесуваат на плати за период пред датумот кој го одредил државата – членка.
18. Бугарски државјанин е осуден од Дански суд на казна затвор од 15 години. Тој одлежал дел од својата казна во Данска пред да биде предаден на бугарските власти. Додека бил во затвор во Данска, тој работел околу година ипол.

Бугарското право, интерпретирано од домашната судска пракса, предвидува дека работата извршена од затвореници, дури и во друга држава-членка, треба да се земе во предвид за целите за намалување на должината на казната, со тоа што за два дена работа се одбиваат три дена од вкупната затворска казна. Како и да е, кога лицето е предадено на бугарските власти, данските власти веднаш ги информираа бугарските власти дека данското законодавство не дозволува намалување на казната како резултат на работата за време на нејзиното извршување. Следствено, со цел да се утврди должината на казната која треба да се одлежи во Бугарија за засегнатото лице, судот во Бугарија се обраќа до СПЕУ во постапка по претходно одлучување со прашање дали Рамковната одлука исклучува домашното право кое дозволува државата која го извршува барањето да му доделува на лицето намалување на казната како резултат на работата која ја вршел во друга држава-членка за време на извршувањето на казната, иако компетентните власти на Данска, во согласност со советото национално право не дозволиле намалување на таквата казна. Бугарија е извршител на барањето, а Данска е издавач на барањето.

19. Суд на Полска изрекува пресуда на свој државјанин од 3 години и 2 месеци. Како што осуденото лице му избега на законот во друга држава, по него беше издаден Европски налог за апсење. Следејќи го неговото апсење од страна на властите на Велика Британија во извршувањето на таквиот налог, засегнатото лице било ставено во 9 часовен домашен притвор во вечерно време, со ограничена можност на движење, под постојан мониторинг преку електронски привезок, обврска за пријавување во полициска станица во точно утврдено време, првенствено на дневна основа, а потоа неколку пати во текот на неделата и забрана за аплицирање за добивање на патнички документи. По предавањето на лицето до Полските власти, засегнатото лице побара периодот за кој тој бил ставен во домашен притвор во Велика Британија и на електронскиот мониторинг да му се засмета во периодот на издржување на казната пресудена во Полска.
20. Во случаите на А.А., Б.Б. и В.В. Судот имал можност да направи интерпретација, односно толкување на Рамковната одлука за Европскиот налог за апсење, според која Европскиот налог за апсење, меѓу другото, мора да содржи доказ за издаден налог за апсење или судска одлука издадена од властите на државата-членка. Овие случаи се однесуваат на една постапка по претходно одлучување пред Судот на правдата на Европската унија од страна на еден ист суд, судот на Холандија кој добива, како држава извршител, три Европски налози за апсење. Во случајот со А.А., Европскиот налог за апсење е издаден од Шведскиот полициски совет. Европскиот налог за апсење во случајот со Б.Б. е издаден од полициските службеници на Унгарија, подоцна потврден со одлука од канцеларијата на јавниот обвинител. Спротивно, Европскиот налог за апсење во случајот на В.В. е издаден од Министерството за правда на Литванија. Холандскиот суд се обратил до Судот на правдата на Европската унија да појасни дали една полициска служба (во случајот на А.А.) и орган на извршната власт (во случајот на В.В.) може да се сведат под терминот „судска власт која издава налози“ според значењето на Рамковната одлука. Исто така, холандскиот суд упати прашање до Судот на правдата на Европската унија дали потврдувањето на Европскиот налог за апсење од страна на јавниот обвинител, претходно издаден од полициските службеници во случајот В.В. е

покриен под терминот „судска одлука“ според Рамковната одлука за европскиот налог за апсење.

21. Една француска фирма е увозник на калциум од поранешниот Советски сојуз и Кина, кој натамошно го преработувала. На барање на друг фирма која била единствен снабдувач со калциум на пазарот на Европската заедница, Советот на министри донел регулатива со која што вовел плаќање на давачка по основ на антидампинг на увозот на калциум од земјите надвор од Европската заедница. Регулативата, меѓу другите, ја погодувало и француската фирма, која претходно била одбиена да биде снабдувана од фирмата – единствен снабдувач со калциум во Европската заедница. Француската фирма поднела тужба до Судот на правдата на Европската унија. Во постапката, Советот барал да се отфрли тужбата тврдејќи дека тужителот не бил поединечно засегнат со спорната регулатива како легислативен - општ акт.
22. Општината Differendange од Луксембург покренува тужба против една одлука на Европската комисија оспорувана од општината. Со одлуката, Комисијата го овластило Кралството Луксембург да доделува државна помош на одредени железарници на нејзината територија (производители на челик), под услов за постепено намалување на вкупниот обем на производството на челик во земјата. Општината Differendange тврдела дека е директно засегната со одлуката бидејќи намалувањето на производството и/или затворањето на железарниците врз основа на одлуката би имало за последица намалување на општинските приходи врз основа на данокот од локалните железарници. Одлуката на Европската комисија предвидувала дополнителна постапка за утврдување на детални правила околу начинот со кој со самата одлука би се сообразиле засегнатите фирми (железарници), со согласност од Владата на Луксембург. Без да ги именува таквите фирми, одлуката на овие и на националните власти им оставила одредена дискреција околу начинот на нејзиното спроведување (особено околу изборот на фирмите засегнати со одлуката).
23. Советот усвојува одлука со која потпишува и склучува Спогодба меѓу Европската унија и Република Танзанија околу условите за трансфер на осомничени пирати и замрзнување на имотот од страна на поморските сили предводени од Европската унија на територијата на Република Танзанија. Европскиот парламент покренува две тужби против Советот на министри на Европската унија. Во првата тужба, Европскиот парламент аргументира дека нападната одлука е погрешно усвоена во согласност со специфичната процедура за спогодби кои се поврзани ексклузивно со Заедничката надворешна и безбедносна политика (ЗНБП), што е предвидено со членот 218, став 6 од Договорот од Лисабон. Со втората тужба, Парламентот смета дека има повреда на постапката при примена на членот 218, став 10 за кој смета дека треба да биде постпјано информиран за сите нивоа на преговорите и склучување на спогодбата во конкретниов случај.
24. Еден апликант, А.А., поднесува три апликации за азил од 1995 до 2013 година, кои апликации се сите одбиени од страна на Холандија. По одбивањето на последната апликација, надлежните власти на Холандија издаваат наредба со која апликантот треба да ја напушти територијата на Европската унија и му наметнуваат забрана за влез. Одлуките со кои се одбиваат апликациите се

потврдени и од повисоки и последни инстанци. Меѓу 1999 и 2015 година, засегнатото лице е осудено во неколку наврати и за неколку кривични дела. Во 2015 година, додека отслужува казна за кражба и непочитување на забраната за влез, апликантот А.А., поднесува четврта апликација за азил и притоа е ставено во притвор. Апликантот се жали дека неговиот притвор е спротивен на Европската конвенција за човекови права според кој притвор на странски државјанин може да биде оправдан само со фактот дека дејството е преземено против него со цел за депортација или екстрадиција.

25. Еден апликант, државјанин на Пакистан, влегува во Унгарија илегално преку Србија. Во Унгарија поднесува апликација за меѓународна заштита. За време на постапката, го напушта местото на престој кое му е определено од Унгарските власти. Со тоа, Унгарските власти ја запираат постапката по апликацијата на основ дека е имплицитно повлечена од апликантот. Дополнително, апликантот е лишен од слобода во Чешка при обид за илегален влез во Австрија. Властите во Чешка бараат од Унгарските власти да го земат назад, на што Унгарските власти се согласуваат. Апликантот тогаш поднесува втора апликација за меѓународна заштита во Унгарија, која Унгарските власти ја одбиваат како недопуштена без испитување на нејзината суштина. Наодот на Унгарските власти е дека Србија како трета држава, исто така, може да биде сметана како трета (не членка на ЕУ) безбедносна држава. Апликантот покренува тужба.